

PIRMĀS INSTANCES TIESAS SPRIEDUMS (piektā palāta)

2006. gada 13. jūlijā*

Lieta T-413/03

Shandong Reipu Biochemicals Co. Ltd, Šandonga (Ķīna), ko pārstāv O. Prosts [O. Prost], V. Avgustidi [V. Avgoustidi] un E. Bertelots [E. Berthelot], advokāti,

prasītāja,

pret

Eiropas Savienības Padomi, ko pārstāv M. Bišops [M. Bishop], pārstāvis, kam palīdz G. Berišs [G. Berrisch], advokāts,

atbildētāja,

ko atbalsta

Eiropas Kopienu Komisija, ko pārstāv T. Šarfs [T. Scharf] un K. Talabēr-Rica [K. Talabér-Ricz], pārstāvji,

* Tiesvedības valoda — angļu.

un

Degussa Knottingley Ltd, Londona (Apvienotā Karaliste), ko pārstāv F. Renārs [*F. Renard*], advokāts,

personas, kas iestājušās lietā,

par prasību atcelt Padomes 2003. gada 11. septembra Regulu (EK) Nr. 1656/2003, ar ko nosaka galīgo antidempinga maksājumu un to, ka galīgi iekasējams pagaidu maksājums, kas noteikts Ķīnas Tautas Republikas izcelsmes para-krezola ieviešanas (OV L 234, 1. lpp.).

EIROPAS KOPIENU
PIRMĀS INSTANCES TIESA (piektā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs M. Vilaris [*M. Vilaras*], tiesneses E. Martinša Ribeiru [*E. Martins Ribeiro*] un K. Jirimēe [*K. Jürimäe*],

sekretāre K. Andova [*K. Andová*], administratore,
ņemot vērā rakstveida procesu un tiesas sēdi 2006. gada 9. februārī,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Atbilstošās tiesību normas

1. panta 2. punkts Padomes 1995. gada 22. decembra Regulā (EK) Nr. 384/96 par aizsardzību pret importu par dempinga cenām no valstīm, kas nav Eiropas Kopienas dalībvalstis (OV 1996, L 56, 1. lpp.), ar grozījumiem, kas izdarīti ar Padomes 2000. gada 9. oktobra Regulu (EK) Nr. 2238/2000 (OV L 257, 2. lpp., turpmāk tekstā — “Pamatregula”), nosaka:

“Preci uzskata par dempinga preci, ja to eksportē uz Kopienu par cenu, kas parastās tirdzniecības operācijās eksportētājvalstī ir zemāka, salīdzinot ar līdzīgas preces cenu.”

2. Pamatregulas 2. panta 3. punkts nosaka:

“Ja parastajās tirdzniecības operācijās nav novērojams identiskās preces noiets vai tas ir nepietiekams, [...] identiskās preces normālo vērtību aprēķina, pamatojoties uz ražošanas izmaksām preces izcelsmes valstī, kurām pieskaitītas pārdošanas, vispārējās un administratīvās izmaksas saprātīgā [pieņemamā] apmērā, kā arī peļņa [...]”

3 Pamatregulas 2. panta 5. punkts ir šāds:

“Izmaksas parasti aprēķina, pamatojoties uz izmeklēšanai pakļautās puses saglabāto dokumentāciju, ar noteikumu, ka šāda dokumentācija ir saskaņā ar vispārpieņemtajiem grāmatvedības principiem attiecīgajā valstī un ka ir parādīts, ka dokumentācija pieņemami atspoguļo ar ražošanu un attiecīgās preces pārdošanu saistītās izmaksas.

Jāaplūko iesniegtie pierādījumi par izmaksu pienācīgu sadali, ar noteikumu, ka ir parādīta šāda sadalījuma izmantošana vēsturiskā aspektā. Ja trūkst piemērotākas metodes, priekšroku dod izmaksu sadalei, pamatojoties uz apgrozījumu [..].”

4 Pamatregulas 2. panta 7. punkta b) apakšpunkts paredz:

“Veicot antidempinga izmeklēšanu attiecībā uz importu [..] Ķīnas Tautas Republikas [..] parasto vērtību nosaka saskaņā ar 1. līdz 6. punktu, ja [..] tiek parādīts, ka, attiecībā uz attiecīgās līdzīgās preces ražošanu un pārdošanu, šis ražotājs vai ražotāji galvenokārt darbojas tirgus ekonomikas apstākļos [..].”

Prāvas rašanās fakti

5 Prasītāja ir Ķīnas sabiedrība, kas ražo un eksportē para-krezolu.

- 6 Para-krezols ir toksiska organiska ķīmiska viela, kas pieejama dažādās tīrības pakāpēs, kurām visām ir vienādas fiziskās un ķīmiskās pamatīpašības un lietojums. To izmanto rūpniecībā kā starpproduktu citu produktu ražošanā. To ražojot no dažādām ķīmiskām vielām, atkarībā no izmantotās ražošanas metodes, ražošanas gaitā rodas viens vai vairāki blakusprodukti. Šo blakusproduktu vidū ir nātrijs sulfīts un salikts fenols, kas tiek izmantoti rūpniecībā.
- 7 2002. gada 13. maijā, saņēmusi sūdzību no sabiedrības *Degussa Knottingley Ltd* (turpmāk tekstā — “DKL”), kas ir vienīgā para-krezola ražotāja Kopienā, Komisija uzsāka antidempinga procedūru saskaņā ar Pamatregulas 5. pantu attiecībā uz Ķīnas izcelsmes para-krezola importu.
- 8 Paziņojums par šīs procedūras uzsākšanu tika publicēts 2002. gada 27. jūnija *Eiropas Kopienu Oficiālajā Vēstnesī* (OV C 153, 7. lpp., turpmāk tekstā — “paziņojums par uzsākšanu”).
- 9 Ar 2002. gada 12. jūlija faksu prasītāja paziņoja Komisijai, ka vēlas tikt iekļauta izlases veidā pārbaudāmo ražotāju skaitā, ko Komisija izvēlas atbilstoši Pamatregulas 17. pantam.
- 10 Ar 2002. gada 16. jūlija faksu Komisija norādīja, ka antidempinga izmeklēšanas pilnīga aptaujas lapa, kas paredzēta ražotājiem un eksportētājiem uz Kopienas (turpmāk tekstā — “antidempinga aptaujas lapa”), atrodas pie prasītājas, un norādīja, ka šī aptaujas lapa pienācīgi aizpildīta Komisijai bija jāsaņem līdz 2002. gada 26. augustam.

- 11 Ar 2002. gada 24. jūlija faksu Komisija informēja prasītāju, ka līdz 2002. gada 26. augustam tai ir jāiesniedz tikai antidempinga aptaujas lapas A sadaļa (Vispārīga informācija), B sadaļa (Produkta raksturojums), C sadaļa (Operatīvā statistika), D sadaļa (Attiecīgā produkta pārdošana eksportam uz Kopienām) un G sadaļas (Pielāgojumi — taisnīgs salīdzinājums), kā arī H sadaļas (Datorizēta informācija) attiecīgās daļas (Pārdošana eksportam). Komisija piebilda, ka, ja pēc pārbaudes prasītāja tiks uzskatīta par sabiedrību, kas darbojas tirgus ekonomikas apstākļos, ko prasītāja lūdz, tad tai termiņā, kas tiks noteikts, būs jāaizpilda minētās aptaujas lapas E, F sadaļa un G un H sadaļas attiecīgās daļas (Pārdošana iekšzemē).
- 12 Ar 2002. gada 26. augusta vēstuli prasītāja nosūtīja Komisijai savu atbildi uz antidempinga aptaujas lapas no A līdz D sadaļas jautājumiem. Tā norādīja, ka vasaras brīvdienu dēļ tā nav varējusi savākt visu informāciju minētās aptaujas lapas G sadaļai, un piebilda, ka tā darīs visu iespējamo, lai sniegtu šo informāciju Komisijai cik drīz vien iespējams.
- 13 Ar 2002. gada 30. septembra vēstuli Komisija informēja prasītāju, ka tā tiks uzskatīta par sabiedrību, kas darbojas tirgus ekonomikas apstākļos. Komisija norādīja, ka ir saņēmusi prasītājas atbildes uz antidempinga aptaujas lapas no A līdz D sadaļas jautājumiem, un prasīja, lai prasītāja atbildes uz aptaujas lapas no E līdz H sadaļas jautājumiem iesniedz Komisijā līdz 2002. gada 8. novembrim. Komisija norādīja, ka stingri ir jāievēro termiņš ne tikai atbilžu uz antidempinga aptaujas lapu iesniegšanai, bet arī visiem pārējiem lūgumiem un informācijai, ko prasītāja vēlas tai iesniegt. Tā informēja prasītāju, ka tās atbilde uz aptaujas lapu ir galvenais pamats, uz kura Komisija balstīsies, lai noteiktu iespējamā dempinga pastāvēšanu, un norādīja, ka Komisijas ierēdņi veiks iesniegtās informācijas pārbaudi uz vietas.

- 14 Ar 2002. gada 1. oktobra vēstuli prasītāja informēja Komisiju, ka tai ir jāizdara daži labojumi informācijā, ko tā ir sniegusi savā 2002. gada 26. augusta atbildē uz antidempinga aptaujas lapu, un tā savai vēstulei pievienoja dažādus dokumentus, kas ietver šos labojumus.
- 15 Ar 2002. gada 2. oktobra faksu Komisija informēja prasītāju, ka atbildes uz atsevišķām antidempinga aptaujas lapas A, C un D sadaļas daļām bija nepilnīgas, un lūdza prasītājam iesniegt tai trūkstošo informāciju līdz 2002. gada 16. oktobrim.
- 16 Ar 2002. gada 16. oktobra faksu prasītāja atbildēja uz šo lūgumu.
- 17 2002. gada 8. novembrī prasītāja iesniedza Komisijā atbildes uz antidempinga aptaujas lapas E, F, G un H sadaļas jautājumiem.
- 18 Ar 2002. gada 15. novembra faksu Komisija apstiprināja, ka tiks veikta pārbaude uz vietas, un lūdza prasītāju pārbaudes laikā darīt tai pieejamu visu informāciju, kas izmantota, lai sagatavotu atbildi uz antidempinga aptaujas lapu, kā arī visus prasītājas darbiniekus, kas piedalījās šajā sagatavošanas darbā vai kas ir informēti par attiecīgā produkta ražošanu, pārdošanu vai grāmatvedību. Komisija piebilda, ka, ja prasītāja šīs pārbaudes sagatavošanas laikā atklātu kļūdas savās atbildēs uz antidempinga aptaujas lapu, tai ir jāiesniedz Komisijai precīza informācija, skaidri norādot kļūdu un tās cēloņus.
- 19 Ar 2002. gada 18. novembra faksu prasītāja informēja Komisiju, ka dažas atbildes uz antidempinga aptaujas lapas E, F un G sadaļas atsevišķu daļu jautājumiem, kas

iesniegtas Komisijā 2002. gada 8. novembrī, ir kļūdainas vai nepilnīgas, un iesniedza labojumus. Tā it īpaši norādīja para-krezola kopējās tiešās ražošanas izmaksas (*total manufacturing costs*) un ražošanas izmaksas (*total costs of production*), šī informācija nebija iekļauta attiecīgajās antidempinga aptaujas lapas iedaļās 2002. gada 8. novembrī nosūtītajās atbildēs. Prasītāja norādīja, ka no šīm summām ir atskaitītas blakusproduktu tiešās ražošanas un ražošanas izmaksas, un iesniedza informāciju par šo izmaksu summām.

- 20 2002. gada 25. un 26. novembrī Komisijas ierēdņi veica pārbaudi uz vietas.
- 21 2003. gada 20. martā Komisija pieņēma Regulu (EK) Nr. 510/2003, ar ko nosaka pagaidu antidempinga maksājumus Ķīnas izcelsmes para-krezola importam (OV L 75, 12. lpp., turpmāk tekstā — “Pagaidu regula”). Šīs regulas 25. apsvērums, kas attiecas uz parastās vērtības noteikšanu ražotājiem-eksportētājiem, kuri ir sadarbojušies un tiek uzskatīti par sabiedrībām, kas darbojas tirgus ekonomikas apstākļos, paredz, ka “[..] normālā vērtība bija jāaprēķina saskaņā ar Pamatregulas 2. panta 3. punktu”.
- 22 Ar 2003. gada 21. marta vēstuli Komisija atbilstoši Pamatregulas 14. panta 2. punktam nosūtīja prasītājai Pagaidu regulas kopiju, kā arī atbilstoši Pamatregulas 20. panta 1. punktam — dokumentu ar nosaukumu “II daļa — Dempinga skaidrojums” (*Part II — Explanation of dumping*), kas ietver informāciju par būtiskiem faktiem un apsvērumiem, ar ko ir pamatoti pagaidu antidempinga maksājumi (turpmāk tekstā — “Pagaidu paskaidrojošais dokuments”). Komisija lūdza prasītāju tai iesniegt savus iespējamus komentārus par šiem dokumentiem līdz 2003. gada 22. aprīlim.

- 23 Pagaidu paskaidrojošā dokumenta 1.1.1. punkta pēdējā daļā ir norāde uz I pielikumu, kurā ietverta tabula, kurā ir precizētas para-krezola kopējās tiešās ražošanas izmaksas (*total manufacturing costs*). Izņemot labojumus, kas radušies citādi nosakot enerģijas izmaksas un pierēķinot telpu nomas izmaksas, tika minētas summas, ko prasītāja Komisijai norādīja 2002. gada 8. novembrī.
- 24 Ar 2003. gada 22. aprīļa faksu prasītāja nosūtīja Komisijai savus komentārus par Pagaidu regulu un Pagaidu paskaidrojošo dokumentu. Šo komentāru pirmajā daļā prasītāja minēja para-krezola ražošanas blakusproduktus, proti, to, ka Komisija nav atskaitījusi to ražošanas izmaksas no kopējām para-krezola ražošanas izmaksām, un to, ka, pēc prasītājas uzskatiem, šāda atskaitīšana ir nepieciešama. Prasītāja lūdza, lai Komisija ņem vērā tās komentārus un nošķir blakusproduktu ražošanas izmaksas no para-krezola ražošanas izmaksām.
- 25 2003. gada 19. maijā Komisijas atrašanās vietā notika prasītājas un Komisijas apspriede.
- 26 Pēc šīs apspriedes ar 2003. gada 26. maija faksu prasītāja nosūtīja Komisijai papildu informāciju par blakusproduktu izmaksu aprēķināšanu.
- 27 Ar 2003. gada 11. jūlija vēstuli Komisija atbilstoši Pamatregulas 20. panta 2.–4. punktam nosūtīja prasītājai Galīgo paskaidrojošo dokumentu (*general disclosure document*), kas ietver informāciju par būtiskiem faktiem un apsvērumiem, ar ko ir pamatots priekšlikums uzlikt galīgos antidempinga maksājumus (turpmāk tekstā — “Galīgais paskaidrojošais dokuments”), kas ietver daļu ar nosaukumu “II daļa — Dempinga skaidrojums” (*Part II — Explanation of dumping*), kura attiecas uz komentāriem, ko lietas dalībnieki ir iesnieguši pēc Pagaidu regulas pieņemšanas. Komisija aicināja prasītāju iesniegt tai savus komentārus par Galīgo paskaidrojošo dokumentu līdz 2003. gada 23. jūlijam.

- 28 Galīgā paskaidrojošā dokumenta 3.1. punkta piektajā daļā un 1.1. punktā, Galīgā paskaidrojošā dokumenta daļā, kas attiecas uz lietas dalībnieku iesniegtajiem komentāriem, Komisija ir minējusi prasītājas prasību atskaitīt blakusproduktu ražošanas izmaksas. Komisija norādīja, ka tā ir noraidījusi šo prasību, jo tā nebija pamatota ar dokumentāriem pierādījumiem un pārbaudes uz vietas laikā iegūtie dokumenti apliecināja, ka tiešās izmaksas jau ir sadalītas pa dažādiem produktiem, kā minēts sākotnējā atbildē uz antidempinga aptaujas lapu.
- 29 Para-krezola kopējo tiešo ražošanas izmaksu (*total manufacturing costs*) tabulas, kas ir iekļauta Galīgā paskaidrojošā dokumenta I pielikuma daļā, kura attiecas uz lietas dalībnieku iesniegtajiem komentāriem, sleja ar nosaukumu "TOTAL PC" ietver tos pašus skaitļus, ko Komisija ir iekļāvusi Pagaidu paskaidrojošajam dokumentam pievienotajā tabulā, kura ir minēta šī sprieduma 23. punktā.
- 30 2003. gada 22. jūlijā Komisijas atrašanās vietā notika prasītājas un Komisijas apspriede.
- 31 Ar 23. jūlija faksu, kas papildināts ar 2003. gada 25. jūlija faksu, prasītāja nosūtīja Komisijai savus komentārus par Galīgo paskaidrojošo dokumentu un atsevišķiem dokumentiem.
- 32 Šo komentāru, kas izteikti 2003. gada 23. jūlija faksā, pirmajā daļā prasītāja vēlreiz pievēršas tam, ka Komisija Galīgajā paskaidrojošajā dokumentā nav atskaitījusi blakusproduktu izmaksas un ka šāda atskaitīšana ir nepieciešama.

- 33 2003. gada 18. augustā Komisija pieņēma un nodeva atklātībai Padomes regulas projektu, ar ko nosaka galīgo antidempinga maksājumu un to, ka galīgi iekasējams pagaidu maksājums, kas noteikts Ķīnas Tautas Republikas izcelsmes para-krezola ievadumiem [COM(2003) 505 galīgā redakcija, turpmāk tekstā — “Galīgās regulas projekts”].
- 34 Ar 2003. gada 25. augusta faksu Komisija atbildēja uz prasītājas 2003. gada 23. un 25. jūlija Galīgā paskaidrojošā dokumenta komentāriem. Attiecībā uz blakusproduktu izmaksu atskaitīšanu Komisija atbildēja, ka prasītājas 2002. gada 18. novembrī sniegtā informācija ir iesniegta pēc termiņa, kas bija noteikts atbilžu uz antidempinga aptaujas lapām iesniegšanai Komisijā un tikai vienu dienu pirms tam, kad Komisijas grupa devās veikt pārbaudi, ka šī informācija nebija pietiekami pamatota un turklāt pretēja informācijai, ko prasītāja iesniedza pārbaudes uz vietas laikā. Visbeidzot, Komisija norādīja, ka prasība atskaitīt blakusproduktu ražošanas izmaksas tika izteikta pēc 2003. gada 21. marta Pagaidu paskaidrojošā dokumenta, tātad pēc pārbaudes, un ka tāpēc informācija, kas iekļauta 2003. gada 25. jūlija prasītājas pēdējā sūtījuma II pielikumā, vairs nevar tikt pārbaudīta un ka ienākumi no blakusproduktu pārdošanas nevar tikt atskaitīti no attiecīgā produkta ražošanas izmaksām.
- 35 Ar 2003. gada 29. augusta faksu prasītāja atbildēja uz Komisijas 2003. gada 25. augusta faksu.
- 36 2003. gada 11. septembrī Padome pieņēma Padomes 2003. gada 11. septembra Regulu (EK) Nr. 1656/2003, ar ko nosaka galīgo antidempinga maksājumu un to, ka galīgi iekasējams pagaidu maksājums, kas noteikts Ķīnas Tautas Republikas izcelsmes para-krezola ievadumiem (OV L 234, 1. lpp., turpmāk tekstā —

“Apstrīdētā regula”). Apstrīdētās regulas 12. apsvērumam, kas atbilst Galīgās regulas projekta 12. apsvērumam, ir izteikts šādi:

“[Prasītāja] apgalvoja, ka no kopējām ražošanas izmaksām jāatskaita divu citu produktu ražošanas izmaksas, jo tos iegūst vienā un tajā pašā ražošanas procesā, taču pārdod atsevišķi. [Prasītāja] nevarēja pamatot šo prasību ar dokumentāriem pierādījumiem. Un patiesi, uz vietas savāktie dokumenti norādīja, ka tiešās izmaksas jau ir sadalītas pa dažādiem produktiem, kas atbilst sākotnējai atbildei aptaujas anketā. Tāpēc šī prasība bija jānoraida.”

Process un lietas dalībnieku prasījumi

- 37 Ar prasības pieteikumu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2003. gada 15. decembrī, prasītāja cēla šo prasību.
- 38 Ar dokumentu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2004. gada 2. aprīlī, Komisija lūdza atļaut iestāties lietā Padomes atbalstam. Ar 2004. gada 16. jūnija rīkojumu Pirmās instances tiesas ceturtās palātas priekšsēdētājs atļāva šo iestāšanos lietā. Ar 2004. gada 24. augusta vēstuli Komisija informēja Pirmās instances tiesu, ka tā ir atteikusies no savām tiesībām iesniegt iestāšanās rakstu, bet piedalīsies tiesas sēdē.
- 39 Ar dokumentu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2004. gada 7. maijā, *DKL* lūdza atļaut iestāties lietā Padomes atbalstam.

- 40 Ar atsevišķiem dokumentiem, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegti 2004. gada 8. jūlijā, prasītāja iebilda pret *DKL* lūgumu atļaut iestāties lietā un, pakārtoti, lūdza attiecībā uz *DKL* ievērot atsevišķu prasības pieteikuma, iebildumu raksta un replikas daļu konfidencialitāti. Ar dokumentu, kas izdots tajā pašā dienā, Padome lūdza attiecībā uz *DKL* ievērot atsevišķu lietas materiālu daļu konfidencialitāti, precizējot, ka prasītāja šim lūgumam ir piekritusi, un būtībā tas atbilst prasītājas iesniegtajam lūgumam ievērot konfidencialitāti.
- 41 Kopš 2004. gada 13. septembra Pirmās instances tiesas palātu sastāvs ir mainīts, un tiesnesis referents ir iecelts par piektās palātas priekšsēdētāju, tāpēc šī lieta ir nodota minētajai palātai.
- 42 Ar 2004. gada 11. novembra rīkojumu Pirmās instances tiesas piektās palātas priekšsēdētājs atļāva *DKL* iestāties lietā. Šī iestāšanās tika atļauta atbilstoši Pirmās instances tiesas Reglamenta 116. panta 6. punktam, kas attiecas uz iestāšanos ar nokavējumu, piektās palātas priekšsēdētājs nelēma par lūgumiem ievērot konfidencialitāti, bet norādīja, ka šie lūgumi tiks ņemti vērā tādā mērā, kādā tas nepieciešams, lai sagatavotu ziņojumu tiesas sēdē un spriedumu.
- 43 Prasītāja lūdza Pirmās instances tiesai procesa organizatorisko pasākumu ietvaros noteikt, ka Komisijai ir jāiesniedz aprēķini, ar kuriem tā pamato Kopienų ražošanas nozarei nodarīto kaitējumu.
- 44 Prasītājas prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— atcelt Apstrīdēto regulu;

— piespriest Padomei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

45 Padomes, ko atbalsta Komisija un *DKL*, prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— noraidīt prasību;

— piespriest prasītājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

46 Lai pamatotu savu prasību atcelt tiesību aktu, prasītāja izvirza trīs pamatus. Pirmais pamats izriet no pienākuma neizpildes piemērotā un saprātīgā veidā noteikt parasto vērtību un pienācīgas rūpības pienākuma neizpildes. Otrais pamats izriet no labas pārvaldības principa pārkāpuma un tiesību uz aizstāvēšanos pārkāpuma. Trešais pamats izriet no tā, ka aprēķināto parasto vērtību neveido vienīgi līdzīgas preces vērtība; tas ir Pamatregulas 2. panta 3. punkta pārkāpums.

47 Vispirms ir jāpārbauda pirmais pamats.

Lietas dalībnieku argumenti

- 48 Prasītāja apgalvo, ka savlaicīgi ir iesniegusi visu prasīto informāciju, un apstrīd, ka informācija, kas attiecas uz blakusproduktu ražošanas izmaksu atskaitīšanu, tika iesniegta pēc pārbaudes uz vietas. Pakārtoti, tā apgalvo, ka atbilstoši Kopienų judikatūrai un Pasaules Tirdzniecības Organizācijas (PTO) praksei Komisija var ņemt vērā atbildes, kas iesniegtas ar nokavējumu, ievērojot pārējo lietas dalībnieku procesuālās tiesības un nepamatoti nepagarinot procesu.
- 49 Turklāt Padome nav izpildījusi pienācīgas rūpības pienākumu. No judikatūras izriet, pirmkārt, ka, tad, ja informācija, kas attiecas uz parastās vērtības noteikšanu, tiek paziņota iestādei izmeklēšanas laikā, un tā rada pamatotas šaubas par iestādes izmantotās metodes piemērotību, iestādei ir padziļināti jāpārbauda ieinteresētās personas izteiktais priekšlikums un, otrkārt, ka lietas dalībniekam atbildes uz jautājumiem ir jāsniedz Komisijas noteiktajā formā — ja lietas dalībnieks to neveic, tam jāsniedz atbilstoši paskaidrojumi, Komisijai ir jāievēro pienācīgas rūpības pienākums, pareizi interpretējot šī lietas dalībnieka iesniegto informāciju. Pakārtoti, prasītāja atsauca uz Pirmās instances tiesas 1995. gada 18. septembra spriedumu lietā T-167/94 *Nölle*/Padome un Komisija (*Recueil*, II-2589. lpp.), 2000. gada 24. oktobra spriedumu lietā T-178/98 *Fresh Marine*/Komisija (*Recueil*, II-3331. lpp.), un 2003. gada 8. jūlija spriedumu lietā T-132/01 *Euroalliages* u.c./Komisija (*Recueil*, II-2359. lpp.).
- 50 No iepriekš minētā izriet, ka Komisija nedrīkstēja neievērot antidempinga noteikumu, saskaņā ar kuru blakusproduktu izmaksas nedrīkst pieskaitīt, bet tieši otrādi — tās ir jāatskaita. Komisija vispār nepievērsa uzmanību daudzajiem prasītājas pūliņiem labot kļūdu, ko šī iestāde pieļāva šajā sakarā.

- 51 Replikā prasītāja atsauca uz Pamatregulas 6. panta 8. punktu. Šī tiesību norma uzliek Komisijai būtisku pienācīgas rūpības pienākumu, kas izriet no Tiesas judikatūras par tiesību uz aizstāvēšanos aizsardzību. Prasītāja uzskata — tā kā Komisija nevērsās pret eksportētāju, kas atteicās sadarboties, tai nevajadzēja piemērot noteikumu par pieejamo faktu izmantošanu (kas ietverts Pamatregulas 18. panta 1. punktā), bet tai izmeklēšanas gaitā bija jāveic nepieciešamie pasākumi, lai pēc iespējas labāk pārbaudītu visus iesniegtos pierādījumus, un jāmaina aptaujas lapa un nepieciešamās pārbaudes gaita atbilstoši attiecīgajam produktam, uz ko attiecas izmeklēšana. Prasītāja balstās arī uz Pamatregulas 18. panta 3. punktu, uzsverot, ka šajā lietā Komisijai iesniegtā informācija nekādā ziņā nav nekvalitatīva.
- 52 Prasītāja precizē šo informāciju, apstrīd, ka tā bija kļūdaina vai nepietiekama, un apgalvo, ka Komisija nav to pareizi novērtējusi. Tā īpaši apgalvo, ka tās 2002. gada 8. novembra prasības, kas ir labota 2002. gada 18. novembrī, mērķis nepārprotami ir blakusproduktu izmaksu atskaitīšana. Tā uzsver, ka pārbaudes vizītes laikā ir izvirzījusi šo jautājumu un iesniegusi Komisijai dažādus pārliecinošus dokumentus, it īpaši blakusproduktu pārdošanas rēķinus. Pēc Pagaidu regulas tā nesekmīgi mēģināja no jauna izskaidrot Komisijai jautājumu par blakusproduktiem un iesniedza tai papildu dokumentus.
- 53 Padome, ko atbalsta Komisija un *DKL*, apgalvo, ka prasītāja nav savlaicīgi iesniegusi visu informāciju par abiem para-krezola ražošanas blakusproduktiem. Atbilstoši prasītājas šajā sakarā minētajai judikatūrai ir jāaplūko vienīgi jautājums, vai Komisija var pieņemt informāciju, kas iesniegta pēc termiņa. Norādot uz atsevišķiem PTO lēmumiem, prasītāja nepaskaidroja, kādi secinājumi būtu jāizdara, un arī nepamatoja šīs norādes. Šādi lēmumi, kas nav saistoši Kopienas tiesām, tomēr apstiprina Padomes uzskatus.

- 54 Attiecībā uz iespējamo pienācīgas rūpības pienākuma neizpildi, prasītājas minētie spriedumi nepamato tās apgalvojumus, jo Komisija un Padome ir ievērojušas visus procesuālos pienākumus, kas izriet no šiem spriedumiem.
- 55 Pirmkārt, šajā lietā runa nav par to, ka iestādes nav ņēmušas vērā antidempinga noteikumu, saskaņā ar kuru blakusproduktu izmaksas nav jāņem vērā, bet gan par to, vai prasītāja ir pienācīgi paskaidrojusi, ka 2002. gada 8. novembra vēstulē norādītās para-krezola ražošanas izmaksas ietver blakusproduktu izmaksas.
- 56 Otrkārt, Komisija ir ņēmusi vērā prasītājas iesniegto informāciju, kas attiecas uz blakusproduktiem un kas nosūtīta 2002. gada 8. un 18. novembrī, kā arī pārbaudes vizītes laikā. Padome uzskata, ka tā kā prasītāja vizītes laikā piekrita, ka blakusproduktu izmaksas tiek nodalītas, un tas izriet no pārbaudē uz vietas iegūtajiem dokumentiem, Komisija secināja, ka šīs izmaksas nevar ņemt vērā, nosakot para-krezola ražošanas izmaksas. Rezultāts varēja būt citāds, ja prasītāja tajā brīdī būtu paskaidrojusi, ka blakusproduktu ražošanas izmaksas netiek tieši nodalītas un ka [konfidenciāli]¹ Ķīnas juānas (CNY) bija pārdošanas vērtība (ko pēc Pagaidu paskaidrojošā dokumenta apgalvoja arī prasītāja).
- 57 Treškārt, pēc pārbaudes vizītes iesniegto informāciju nevarēja pieņemt, jo to nevarēja pārbaudīt. Prasītājas minētā judikatūra nenosaka, ka iestādēm ir jāpieņem informācija, ko nevar pārbaudīt un kas iesniegta pēc termiņa beigām, īpaši pēc pārbaudes vizītes.

1 — Konfidenciāla informācija ir izlaista.

- 58 Atbildē uz repliku Padome precizē, ka iemesli, pamatojoties uz kuriem Komisija nepiekrita blakusproduktu izmaksu atskaitīšanai, bija šādi, pirmkārt, prasītājas atbilde uz antidempinga aptaujas lapu bija nepilnīga, otrkārt, pārbaudes vizītes laikā prasītāja nevarēja ne no jauna izskaidrot šo jautājumu, ne parādīt rēķinus un, treškārt, pārējā informācija, kas iesniegta sēdēs pēc pārbaudes vizītes, ir pretēja iepriekš iesniegtajai informācijai un to nevarēja pārbaudīt Pamatregulā likumīgi noteiktajā termiņā. Turklāt neviena no valodām, kurā runā Ķīnā, nav Kopienų oficiālā valoda, un Komisijai nav pienākuma no ķīniešu valodas uz kādu no Kopienų valodām tulkot dokumentus, ko eksportētājs iesniedz, pamatojot prasību samazināt ražošanas izmaksas.
- 59 Pretēji saviem apgalvojumiem, prasītāja nesadarbojās ar Komisiju vajadzīgajā pakāpē. Noteicoša ir iesniegtās informācijas kvalitāte, nevis apjoms. Padome piebilst, ka Komisija, cik iespējams, ar vajadzīgo rūpību pārbaudīja pierādījumu patiesumu. No jauna iesniegtos pierādījumus, kas ir pretrunā iepriekšējai informācijai, ir iespējams pārbaudīt tikai, veicot otru pārbaudes vizīti.
- 60 Attiecībā uz prasītājas atsaukšanos uz tiesībām uz aizstāvēšanos Padome uzskata, ka Komisija nav pārkāpusi šīs tiesības. Komisija deva prasītājai vairākas iespējas darīt zināmus savus uzskatus. Drīzāk pati prasītāja, iesniedzot ar nokavējumu pretrunīgu un nepilnīgu informāciju, nav pilnībā izmantojusi savas tiesības.

Pirmās instances tiesas vērtējums

- 61 No judikatūras izriet, ka tirdzniecības aizsardzības pasākumu jomā Kopienų iestādēm ir plaša rīcības brīvība pārbaudāmo ekonomisko, politisko un tiesisko

situāciju sarežģītības dēļ (Tiesas 1987. gada 7. maija spriedums lietā 240/84 *NTN Toyo Bearing* u.c./Padome, *Recueil*, 1809. lpp., 19. punkts; Pirmās instances tiesas 1998. gada 29. janvāra spriedums lietā T-97/95 *Sinochem*/Padome, *Recueil*, II-85. lpp., 51. punkts; 1998. gada 17. jūlija spriedums lietā T-118/96 *Thai Bicycle Industry*/Padome, *Recueil*, II-2991. lpp., 32. punkts; 2002. gada 4. jūlija spriedums lietā T-340/99 *Arne Mathisen*/Padome, *Recueil*, II-2905. lpp., 53. punkts, un 2004. gada 28. oktobra spriedums lietā T-35/01 *Shanghai Teraoka Electronic*/Padome, Krājums, II-3663. lpp., 48. punkts).

62 No iepriekš minētā izriet, ka Kopienų tiesas kontrolē iestāžu sniegto novērtējumu tikai attiecībā uz procesuālo noteikumu ievērošanu attiecībā uz to, vai apstrīdētās izvēles izdarīšanai izmantotie fakti ir patiesi un vai vērtējumā nav pieļautas acīmredzamas kļūdas vai pārsniegtas pilnvaras (ši sprieduma 61. punktā minētais Tiesas spriedums lietā *NTN Toyo Bearing* u.c./Padome, 19. punkts, un 1991. gada 22. oktobra spriedums lietā C-16/90 *Nölle*, *Recueil*, I-5163. lpp., 12. punkts; Pirmās instances tiesas 1995. gada 28. septembra spriedums lietā T-164/94 *Ferchimex*/Padome, *Recueil*, II-2681. lpp., 67. punkts; šī sprieduma 61. punktā minētais spriedums lietā *Thai Bicycle Industry*/Padome, 33. punkts; šī sprieduma 61. punktā minētais spriedums lietā *Arne Mathisen*/Padome, 54. punkts, un šī sprieduma 61. punktā minētais spriedums lietā *Shanghai Teraoka Electronic*/Padome, 49. punkts).

63 Lai gan Kopienų iestādēm ir plaša rīcības brīvība, tomēr Kopienų tiesību sistēmas garantēto tiesību ievērošana administratīvajās procedūrās tāpēc ir vēl nozīmīgāka, un pie šīm tiesībām pieder it īpaši kompetentās iestādes pienākums rūpīgi un neatkarīgi pārbaudīt visu, kas attiecas uz attiecīgo lietu, administratīvajās procedūrās subjekta tiesības darīt zināmus savus uzskatus, kā arī pienākums pieņemt pietiekami pamatotu lēmumu (Tiesas 1991. gada 21. novembra spriedums lietā C-269/90 *Technische Universität München*, *Recueil*, I-5469. lpp., 14. punkts, un šī sprieduma 49. punktā minētais spriedums lietā *Nölle*/Padome un Komisija, 73. punkts).

64 Šādā kontekstā, tā kā tirdzniecības aizsardzības un īpaši antidempinga pasākumu jomā Kopienų tiesas nevar izdarīt vērtējumu, kas jāveic Kopienų iestādēm, tai tomēr ir jāpārlicinās, ka iestādes ņem vērā visus apstākļus, kas attiecas uz šo lietu, un

novērtē lietas materiālus ar vajadzīgo rūpību, lai varētu uzskatīt, ka parastā vērtība ir noteikta saprātīgi (šī sprieduma 62. punktā minētais spriedums lietā *Nölle*, 13. punkts; šī sprieduma 62. punktā minētais Pirmās instances tiesas spriedums lietā *Ferchimex/Padome*, 67. punkts; 1999. gada 12. oktobra spriedums lietā T-48/96 *Acme/Padome*, *Recueil*, II-3089. lpp., 39. punkts, un šī sprieduma 49. punktā minētais spriedums lietā *Fresh Marine/Komisija*, 73.–82. punkts). Šajā sakarā no Pamatregulas 2. panta 3. punkta skaidri izriet, ka jebkura tajā minētā parastās vērtības aprēķināšanas metode ir jāpiemēro tā, lai aprēķins būtu saprātīgs, šī doma cita starpā ir skaidri norādīta šajā 3. punktā (Tiesas 1991. gada 7. maija spriedums lietā C-69/89 *Nakajima/Padome*, *Recueil*, I-2069. lpp., 35. punkts, un minētais spriedums lietā *Acme/Padome*, 37. punkts).

- 65 Turklāt Pirmās instances tiesa apgalvo, ka saskaņā ar Pamatregulu Komisijai kā izmeklējošai iestādei ir uzlikts pienākums noteikt, vai produkts, ko aplūko antidempinga procedūrā, ir attiecīgā dempinga objekts un vai tas, nonākot brīvā apgrozībā Kopienā, rada kaitējumu, un vai tāpēc šī iestāde daļu no pierādīšanas pienākuma nevarētu nodot citam lietas dalībniekam (šajā sakarā skat. Pirmās instances tiesas 1997. gada 17. decembra spriedumu lietā T-121/95 *EFMA/Padome*, *Recueil*, II-2391. lpp., 74. punkts, un šī sprieduma 64. punktā minēto spriedumu lietā *Acme/Padome*, 40. punkts), Pamatregula tik un tā nepiešķir Komisijai nekādas pilnvaras, kas tai ļautu piespiest sūdzību iesniegušos ražotājus vai eksportētājus piedalīties izmeklēšanā vai sniegt informāciju. Ar šādiem nosacījumiem Padome un Komisija ir atkarīga no lietas dalībnieku brīvprātīgas sadarbšanās, iesniedzot nepieciešamo informāciju paredzētajā termiņā. Šajā kontekstā lietas dalībnieku atbildes uz Pamatregulas 6. panta 2. punktā paredzētajām aptaujas lapām, kā arī vēlāka pārbaude, ko Komisija var veikt uz vietas un kas paredzēta minētās regulas 16. pantā, ir būtiska antidempinga procedūras norises daļa. Risks, ka gadījumā, ja uzņēmumi, uz kuriem attiecas izmeklēšana, nesadarbojas, iestādes ņem vērā citus datus, nevis tos, kas iesniegti, atbildot uz aptaujas lapām, ir raksturīgs antidempinga procedūrai, un tā mērķis ir veicināt lojālu un cītīgu šo uzņēmumu sadarbību (šajā sakarā skat. šī sprieduma 64. punktā minēto spriedumu lietā *Acme/Padome*, 42.–44. punkts, un 1999. gada 28. oktobra spriedumu lietā T-210/95 *EFMA/Padome*, *Recueil*, II-3291. lpp., 71. punkts).

- 66 Turklāt no Tiesas judikatūras izriet, ka, interpretējot Pamatregulas normas, kas attiecas uz ieinteresēto personu sniegto informāciju, it īpaši ir jāņem vērā prasības, kas izriet no tiesību uz aizstāvēšanos aizsardzības. Šīs prasības ir jāievēro ne tikai procedūrās, kuru rezultātā var piemērot sankcijas, bet arī tajās izmeklēšanas procedūrās, kas notiek pirms antidempinga regulu pieņemšanas, kas var skart attiecīgos uzņēmumus tieši un individuāli un radīt tiem nelabvēlīgas sekas (Tiesas 1991. gada 27. jūnija spriedums lietā *C-49/88 Al-Jubail Fertilizer/Padome, Recueil*, I-3187. lpp., 15. punkts).
- 67 Visbeidzot, no judikatūras izriet, ka, termiņu, kurā uzņēmumiem, uz kuriem attiecas antidempinga procedūra, ir jāiesniedz atbildes un informācija iestādē, var noteikt, lai šī procedūra labi noritētu Pamatregulā paredzētajā termiņā, iestādēm ir plaša rīcības brīvība attiecībā uz iespēju ņemt vērā tai ar nokavējumu iesniegto informāciju. Ja šī informācijas ņemšana vērā neaizskar pārējo lietas dalībnieku procesuālās tiesības un tās rezultātā procedūra netiek nepamatoti pagarināta, to nevar uzskatīt par neatbilstošu (ši sprieduma 49. punktā minētais spriedums lietā *Euroalliages u.c./Komisija*, 81. punkts).
- 68 Ņemot to vērā, ir jāpārbauda, vai — kā to apgalvo prasītāja — Padome nav izpildījusi savu pienākumu rūpīgi pārbaudīt un saprātīgi noteikt parasto vērtību.
- 69 Pamatregulas 2. panta 3. punktā ir noteiktas divas alternatīvas iespējas preces parastās vērtības aprēķināšanai. Atbilstoši pirmajai iespējai, kas attiecas uz šo gadījumu, parasto vērtību aprēķina, pamatojoties uz ražošanas izmaksām, kurām pieskaita pārdošanas, administratīvās un citas vispārējās izmaksas saprātīgā apmērā un peļņu.

70 Šajā lietā jautājums ir par to, vai Komisijai un Padomei bija pamats ņemt vērā to rīcībā esošo informāciju, lemjot, ka no para-krezola blakusproduktu ražošanas izmaksām nav jāatskaita tā blakusproduktu ražošanas izmaksas, jo tās ir tieši saistītas ar minētajiem blakusproduktiem.

Par prasītājas 2002. gada 8. novembra atbildi uz antidempinga aptaujas lapu un tās 2002. gada 18. novembra faksu

71 Šajā gadījumā prasītāja informēja Komisiju pirms pārbaudes vizītes, ka para-krezola ražošana, kuras rezultātā rodas divi blakusprodukti — salikts fenols un alumīnija sulfīts, faktiski nātrija sulfīts, kā pārbaudes vizītes laikā izlaboja prasītāja — un ka šiem blakusproduktiem ekonomiski bija savs noiets. Prasītāja arī apgalvoja Komisijai, ka šo abu blakusproduktu ražošanas izmaksas izmeklēšanas laikposmā ir pieaugušas līdz [konfidenciāli] CNY. Šī informācija ir iekļauta prasītājas 2002. gada 8. novembra atbildes uz antidempinga aptaujas lapu no E līdz G sadaļai un it īpaši attiecībā uz pēdējo minēto summu tabulās “ECCOP (F-4,6)” un “DMCOP (F-4,7)”, kas pievienotas minētās aptaujas lapas F-4 sadaļas ar nosaukumu “Ražošanas izmaksas” 6. un 7. punktam, kā arī prasītājas 2002. gada 18. novembra faksā, kas ietver šīs atbildes labojumus, īpaši attiecībā uz cenas precizēšanu, ņemot vērā blakusproduktu izmaksas.

72 Konkrēti, 2002. gada 18. novembra faksa uzdevums ir, pirmkārt, aizpildīt atsevišķas 2002. gada 8. novembra atbildē atstātās tukšās izmaksu tabulas ailes, kura ir ietverta antidempinga aptaujas lapas F-4 sadaļas ar nosaukumu “Ražošanas izmaksas” 1. punktā (turpmāk tekstā — “tabula F-4.1”), un, otrkārt, informēt Komisiju, ka turpmāk no šajā tabulā iekļautajām summām ir atskaitītas blakusproduktu ražošanas izmaksas. Šādā veidā, kaut arī kopējās para-krezola ražošanas izmaksas izmeklēšanas laikposmā pieauga, saskaņā ar tabulā F-4.1, tās 2002. gada 8. novembra redakcijā,

iekļautajiem skaitļiem, proti, [konfidenciāli] CNY, šīs kopējās izmaksas samazinājās šīs tabulas variantā, kas ir iesniegts Komisijā 2002. gada 18. novembrī līdz [konfidenciāli] CNY.

- 73 No iepriekš minētā izriet, ka ar 2002. gada 18. novembra faksu prasītāja lūdza tikai to, lai para-krezola ražošanas izmaksas izmeklēšanas laikposmā tiktu noteiktas [konfidenciāli] CNY apmērā un nevis [konfidenciāli] CNY apmērā, tas ir, samazinot attiecīgi par [konfidenciāli] CNY, kas, pēc prasītājas uzskatiem, atbilst blakusproduktu ražošanas izmaksām izmeklēšanas laikposmā.
- 74 Turklāt Pirmās instances tiesa apgalvo, ka tāpat kā summa [konfidenciāli] CNY, summa [konfidenciāli] CNY jau bija norādīta 2002. gada 8. novembra vēstulē. Tāpat arī pēdējā minētā summa bija minēta izmaksu kopsavilkuma iedaļā “Izmeklēšanas laikposms/Kopējās ražošanas izmaksas” (*IP/Total Production Cost*), kas iekļauts antidempinga aptaujas lapas F-4 sadaļas 2. punktā, kura Komisijai ir iesniegta 2002. gada 8. novembrī (turpmāk tekstā — “tabula F-4.2”).
- 75 Pirmās instances tiesa tomēr konstatē, ka gan Pagaidu regula, gan Pagaidu paskaidrojošais dokuments ir balstīts tikai uz tabulā F-4.1 iekļauto informāciju 2002. gada 8. novembra variantā un tajā, pat tādēļ, lai to noraidītu, nav norādes uz 2002. gada 18. novembra faksu un uz labojumiem, kas ar to izdarīti.
- 76 Pirmās instances tiesa apgalvo, ka tas, ka ne Pagaidu regula, ne Pagaidu paskaidrojošais dokuments neietver norādi uz 2002. gada 18. novembra faksu, ir izskaidrojams ar šī faksa Komisijas interpretāciju un šīs iestādes pārbaudes vizītes laikā 2002. gada 25. un 26. novembrī pausto viedokli.

Par Komisijas veikto 2002. gada 18. novembra faksa interpretāciju

- 77 No dokumentiem, ko Padome ir iesniegusi Pirmās instances tiesā, kā arī no Komisijas sniegtajām atbildēm uz Pirmās instances tiesas jautājumiem tiesas sēdē par 2002. gada 18. novembra faksa interpretāciju izriet, ka prasītāja tieši sadalīja minēto blakusproduktu ražošanas izmaksas saskaņā ar analītiskās grāmatvedības metodi, dēvētu par “ražīguma metodi”.
- 78 Padome uzskata, ka šī metode ietver ražošanas izmaksu sadali, balstoties uz ražīgumu, pa dažādiem produktiem, kas radušies ražošanas procesa rezultātā. Šīs metodes lietošanas rezultātā izriet, ka attiecīgā produkta ražošanas izmaksas neietver blakusproduktu ražošanas izmaksas. Padome uzskata, ka šī metode atšķiras no citas metodes, kuru sauc par “tirgus vērtības” metodi, kas balstīta uz blakusproduktu tirgus vērtību vai pārdošanas cenu. Šī metode neietver tiešu minēto blakusproduktu izmaksu sadali, bet paredz to izmaksu samazināšanu par attiecīgā produkta ražošanas izmaksām.
- 79 Komisija pirmajā analizē, un interpretējot 2002. gada 18. novembra faksu, apgalvo, ka prasītāja izmantoja ražīguma metodi tāpēc, ka abās šī faksa zemsvītras piezīmēs, kurās prasītāja paskaidroja atbildē uz antidempinga aptaujas lapu izdarītos labojumus, prasītāja izmantoja blakusproduktu izmaksas un nevis tirgus vērtību vai pārdošanas cenu.

Par pārbaudes vizīti un pagaidu noregulējumu

- 80 Pirmās instances tiesa uzskata, ka lietas dalībniekiem nav vienprātības par labojumu saistībā ar blakusproduktiem saturu pārbaudes vizītes laikā. Lai gan prasītāja

apgalvo, ka tā šīs vizītes laikā ir skaidri atkārtojusi savu prasību veikt atskaitīšanu, kas jau bija izteikta rakstiski 2002. gada 18. novembrī, un ka tā bija pārliecināta, ka Komisija ir sapratusi šo prasību, Padome apgalvo, ka, pēc tās uzskata, prasītāja Komisijai apstiprināja, ka blakusproduktu ražošanas izmaksas tika tieši pievienotas blakusproduktiem, no kā Komisija varēja secināt, ka tās nav iespējams atskaitīt.

81 Attiecībā uz jautājumu, kā šo pārpratumu varēja vai kā to vajadzēja atrisināt, ir jāatgādina, ka, kaut arī Komisija bija paredzējusi pārbaudes vizītes laikā blakusproduktu jautājumā katrā ziņā pamatoties tikai uz 2002. gada 18. novembra faksa interpretāciju, kas balstīta uz faksa zemsvītras piezīmēm, kuru interpretācija savukārt nepieļauj nekādu atskaitīšanu, šī iestāde tomēr nevarēja neievērot ar šo faksu izdarītos labojumus 2002. gada 8. novembra atbildē. Tādēļ Komisijai bija jāapzinās *a priori* pretrunas starp tās veikto 2002. gada 18. novembra faksa interpretāciju, kas minēta šī sprieduma 77. punktā, un prasību skaitliski samazināt para-krezola ražošanas izmaksas, kas izteiktas šajā faksā un norādītas šī sprieduma 73. punktā.

82 Ir jākonstatē, ka Komisija nav mēģinājusi novērst iepriekš minētās pretrunas.

83 Rezultātā no Padomes dokumentiem izriet, ka Komisija varēja uzdot “konkrētu jautājumu” prasītājam, proti, vai prasītāja tieši pārdala attiecīgās izmaksas, atbilstoši para-krezola ražošanas ražīgumam. Prasītāja atbildēja apstiprinoši. Šī atbilde “apstiprināja” Komisijas viedokli, ka blakusproduktu izmaksas nav jāatskaita. Tātad Komisija apgalvoja, ka vairs nav nozīmes izmeklēt blakusproduktu izmaksas. Arī prasītājas dokumentos ir norādīts uz to, ka Komisija neveltīja vērību blakusproduktu jautājumam prasītājas atbildē uz Komisijas jautājumu par šo tēmu. Pārbaudes vizītes

protokols, ko Komisija sagatavoja 2002. gada 3. decembrī un iesniedza Padomei, atbildot uz rakstisku Pirmās instances tiesas jautājumu, kā arī paziņojumi tiesas sēdē, apstiprina šo lietas dalībnieku savstarpējās saziņas aprakstu attiecībā uz blakusproduktiem pārbaudes vizītes laikā.

84 No iepriekš minētā izriet, ka Komisija pēc prasītājas atbildes uz jautājumu par blakusproduktu ņemšanu vērā nav tai norādījusi, kādus secinājumus tā izdarīja no šīs atbildes, proti, neatskaitīt blakusproduktu izmaksas, un pat to, ka šie secinājumi bija pretēji 2002. gada 18. novembra faksā ietvertajiem skaitliskajiem datiem, saskaņā ar ko para-krezola ražošanas izmaksas ir noteiktas [konfidenciāli] CNY un nevis [konfidenciāli] CNY, neatskaitot [konfidenciāli] CNY, kas, pēc prasītājas uzskatiem, attiecas uz blakusproduktu ražošanas izmaksām, un tātad tā būtībā ir prasība atskaitīt blakusproduktu ražošanas izmaksas.

85 Pirmās instances tiesa apgalvo, ka, tā kā Komisija vispār nav aprakstījusi šīs grūtības, prasītāja nevarēja izmeklēšanas laikā zināt, ka Komisija ir secinājusi, ka nav jāatskaita blakusproduktu izmaksas. Tikai Komisija varēja apzināties — un tātad varēja uz tām atsaukties — pretrunas starp prasībām, kas pamatotas ar 2002. gada 18. novembra faksā minētajiem skaitļiem, un to, kā prasītāja vēlējās, lai tiktu aplūkotas blakusproduktu izmaksas. Šajā kontekstā Komisijas klusēšana pārbaudes vizītes laikā ļāva prasītājai uzskatīt, ka tās atskaitīšanas prasība ir pieņemta, un ka šajā sakarā nav radušās grūtības.

86 Tiesas sēdē Padome un Komisija tomēr apgalvoja, ka iemesls, kāpēc Komisija Pagaidu regulā neatskaitīja blakusproduktu izmaksas, ir tas, ka prasītāja atbildēs uz antidempinga aptaujas lapu nav sniegusi pietiekamus pierādījumus, kas pamatotu šādu atskaitījumu. Iestādēm nav pašām jāpapildina informācija, ko lietas dalībnieki ir

snieguši atbildēs uz antidempinga aptaujas lapām, vai jāveic izmeklēšana “visos virzienos”. Padome un Komisija arī apgalvo, ka Komisija pamatoti nereaģēja uz šīm atbildēm pārbaudes vizītes laikā, ņemot vērā tās rīcībā esošo ierobežoto laiku, bet aprobežojās ar prasītājas atbilžu reģistrāciju.

87 No šī sprieduma 65. punktā minētās judikatūras izriet, ka Komisijai nav pienākuma ieinteresēto personu vietā papildināt informāciju, kas tām Komisijai ir jāiesniedz saistībā ar antidempinga izmeklēšanu. It īpaši, lai gan Komisijai ir, cik iespējams, jāpārbauda ieinteresēto personu iesniegtā informācija, uz ko balstīts tās atzinums (skat. Pamatregulas 6. panta 8. punktu), tomēr, pastāvot šādam pienākumam, ir iepriekš pieņemts, ka lietas dalībnieki sadarbojas ar Komisiju Pamatregulas 18. panta nozīmē. Tādējādi atbilstoši šai tiesību normai, ja kāda no ieinteresētajām personām liedz pieeju nepieciešamajai informācijai vai nesniedz to Pamatregulā paredzētajā termiņā vai ievērojami kavē izmeklēšanu, Pagaidu vai Galīgo paskaidrojošo dokumentu, pozitīvu vai negatīvu, var pieņemt, pamatojoties uz pieejamajiem datiem. Tas attiecas arī uz gadījumu, kad ir konstatēts, ka viena no attiecīgajām personām ir iesniegusi nepatiesu vai maldinošu informāciju.

88 Tomēr Pirmās instances tiesa vispirms apgalvo, ka nav šaubu par to, ka prasītājai nevienā antidempinga procedūras brīdī nevar pārmest nevēlēšanos sadarboties Pamatregulas 18. panta nozīmē.

89 Pirmās instances tiesa papildus uzskata, ka vislielākā nozīme ir tam, ka faktiem neatbilst Padomes un Komisijas arguments, ka Komisija blakusproduktu izmaksas Pagaidu regulā neatskaitīja tāpēc, ka prasītāja atbildē uz antidempinga aptaujas lapu vai pārbaudes vizītes laikā nebija iesniegusi pietiekamus pierādījumus, kas pamatotu šādu atskaitīšanu.

- 90 Tas, ka Komisija neatskaitīja blakusproduktu izmaksas, nepamato apgalvoto prasītājas iesniegto pierādījumu nepietiekamību, bet gan to, ka Komisija no prasītājas iesniegtās informācijas un atbildēm saprata, ka prasītāja nevēlas atskaitīšanu. Kā izklāstīts šī sprieduma 83. punktā, Komisija pārbaudes vizītes laikā neguva “apstiprinājumu” savam *a priori* vērtējumam, interpretējot 2002. gada 18. novembra faksu, saskaņā ar kuru blakusproduktu izmaksas nav jāatskaita.
- 91 Ja patiesībai atbilst Padomes un Komisijas viedoklis, kas balstīts uz apgalvojumu, ka informācija, kas iesniegta, lai pamatotu atskaitīšanas prasību, ir nepietiekama, kurš ir par pamatu atskaitīšanas neizdarīšanai, tad Komisijai pārbaudes vizītes laikā bija nekavējoties jāinformē prasītāja, ka šī prasība, kas tiek uzskatīta par atskaitīšanas prasību, nav pietiekami pamatota un tāpēc to nevar ņemt vērā. Turklāt, pat ja Komisija aizmirsa paziņot prasītājai par šo nepietiekamību pārbaudes vizītes laikā, tai, pildot savu pienākumu sniegt sīku informāciju un pamatojumu, ko skaidri paredz attiecīgi Pamatregulas 20. panta 1. punkts un 14. panta 2. punkts un kas atgādināts minētajā judikatūrā, kura minēta attiecīgi šī sprieduma 66. un 63. pantā, vismaz Pagaidu paskaidrojošajā dokumentā un Pagaidu regulā bija jānorāda, ka prasība atskaitīt blakusproduktu izmaksas ir noraidīta, jo tā neietver pietiekamus pierādījumus. Pirmās instances tiesa konstatē, ka gan Pagaidu paskaidrojošais dokuments, gan Pagaidu regula neietver nekādu informāciju par blakusproduktu izmaksu noteikšanu.
- 92 Komisija veiktās 2002. gada 18. novembra faksa interpretācijas rezultātā un tāpēc, ka šī iestāde neinformēja prasītāju par pastāvošajām pretrunām starp to, kā Komisija gatavojās aplūkot blakusproduktu izmaksas, un šajā faksā minētajiem skaitļiem, Komisija nevarēja šīs vizītes laikā veikt pārbaudes, kas būtu bijušas nepieciešamas, ja, izskaidrojot minētās pretrunas, starp lietas dalībniekiem būtu notikusi diskusija, kas novērstu pārpratumus un ļautu Komisijai konstatēt, ka prasītāja lūdz atskaitīt blakusproduktu izmaksas.

- 93 Šajā sakarā nevar piekrist tiesas sēdē iesniegtajiem argumentiem, ka Komisijai, ievērojot pārbaudes vizītei paredzēto ierobežoto laikposmu un pārbaudāmās informācijas apjomu, vizītes laikā nebija jādara nekas vairāk, kā vienīgi pasīvi jāpieņem prasītājas atbildes, lai tās analizētu vēlāk.
- 94 Ja tikt tiešām Komisijai antidempinga izmeklēšanas ietvaros un it īpaši pārbaudes vizītes laikā nebija jārikojas lietas dalībnieku vietā, kam bija lojāli un efektīvi jāsadarbojas ar Komisiju, precīzi sniedzot tai nepieciešamo informāciju, tik un tā šīs lietas īpašajos apstākļos Komisija, izpildot savu pienākumu veikt rūpīgu pārbaudi, nevarēja neinformēt prasītāju par pretrunām, ko tā bija konstatējusi vai kas tai bija jākonstatē, pirmkārt, par skaitliskajiem 2002. gada 18. novembra faksa datiem un, otrkārt, par to, ka no prasītājas atbildes tā ir sapratusi, ka prasītāja nelūdz atskaitīt blakusproduktu izmaksas.
- 95 Tā kā iepriekš minētajos argumentos ir teikts, ka Komisijai prasītājas atbilžu analīze bija jāveic vēlāk, lai galīgi noformulētu savu viedokli attiecībā uz jautājumu par blakusproduktiem, Pirmās instances tiesa uzskata, ka tam neatbilst Komisijas apgalvojums pārbaudes vizītes laikā, kas atbilst tās viedoklim attiecībā uz minēto izmaksu izmantošanu, un tas, ka Komisija turklāt vairs neapgalvoja, ka ir jāveic šī jautājuma izmeklēšana.
- 96 No visa iepriekš minētā izriet, ka, ņemot vērā šīs lietas īpašos apstākļus, Komisija ir pieļāvusi acīmredzamu kļūdu 2002. gada 18. novembra faksa interpretācijā un nav izpildījusi pienākumu — kas atgādināts šī sprieduma 64. punktā minētajā judikatūr-

ā — ņemt vērā visus attiecīgos apstākļus un novērtēt lietas materiālus ar pienācīgu rūpību, lai varētu uzskatīt, ka parastā vērtība ir noteikta saprātīgi.

- 97 Tātad ir jāpārbauda, vai šīs nelikumības, kas notikušas Pagaidu regulas stadijā, padara Apstrīdēto regulu par prettiesisku. Tas, ka Komisija antidempinga procedūras sākuma stadijā ir pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā un nav izpildījusi rūpīgas pārbaudes pienākumu, automātiski nepadara Padomes pieņemto Galīgo regulu par prettiesisku.

Par Apstrīdēto regulu

- 98 Apstrīdētās regulas 12. apsvērumā Padome, tieši pārņemot Komisijas sagatavoto Galīgās regulas projekta tekstu, blakusproduktu jautājumu ir aplūkojusi šādi:

“[Prasītāja] apgalvoja, ka no kopējām ražošanas izmaksām jāatskaita divu citu produktu ražošanas izmaksas, jo tos iegūst vienā un tajā pašā ražošanas procesā, taču pārdod atsevišķi. [Prasītāja] nevarēja pamatot šo prasību ar pamatotiem pierādījumiem. Un patiesi, uz vietas savāktie dokumenti norādīja, ka tiešās izmaksas ir sadalītas pa dažādiem produktiem, kas atbilst sākotnējai atbildei aptaujas anketā. Tāpēc šī prasība bija jānoraida.”

- 99 Pirmās instances tiesa konstatē, ka Komisija un Padome Galīgās regulas projektā un Apstrīdētajā regulā aplūkoja blakusproduktu izmaksas tādā pašā veidā, kā Pagaidu regulas stadijā.

- 100 Tāpat arī Komisija un Padome palika pie summas [konfidenciāli] CNY apmērā, kas Pagaidu regulas stadijā tika noteikta kā para-krezola ražošanas izmaksas, un pie izvēles neatskaitīt blakusproduktu izmaksas, kuru pastāvēšanu un tirdzniecību Padome un Komisija nav apstrīdējušas, ko šīs iestādes apstiprināja atbildē uz Pirmās instances tiesas jautājumu tiesas sēdē un kas ir ierakstīts tiesas sēdes protokolā.
- 101 Tātad ir jāpārbauda, vai izvēle neatskaitīt blakusproduktu izmaksas ir vai nav izdarīta, ņemot vērā tās atkārtošānu Galīgās regulas projekta stadijā un visbeidzot Apstrīdētās regulas stadijā, ar to pārkāpjot pienākumu ņemt vērā visus attiecīgos apstākļus un novērtēt lietas materiālus ar vajadzīgo rūpību, lai varētu uzskatīt, ka parastā vērtība ir noteikta saprātīgi, kā to nosaka šī sprieduma 64. punktā minētā judikatūra.
- 102 Būtībā Padome Pirmās instances tiesā izvirza četrus argumentus, lai pamatotu to, ka tā Apstrīdētajā regulā ir saglabājusi Pagaidu regulas stadijā rasto risinājumu.
- 103 Ar pirmo argumentu Padome apgalvo, ka prasītājas atbilde uz antidempinga aptaujas lapu ir nepilnīga.
- 104 Tomēr Pirmās instances tiesa uzskata, ka šis arguments attiecas uz faktiem pirms Pagaidu regulas pieņemšanas un tātad tas pastāvēja pirms minētās regulas. Neatkarīgi no tā, vai šis arguments ir patiess, tas netieši, bet ne obligāti, liedza Komisijai Pagaidu regulas stadijā atzīt blakusproduktu pastāvēšanu un tirdzniecību un nodrošināt šo produktu izmaksām īpašu pieeju, tos neatskaitot tāpēc, ka šīs izmaksas ir tieši sadalītas pa blakusproduktiem. Šis arguments tomēr nesniedz

nekādu skaidrību par iemesliem, kuru dēļ Komisija un Padome Galīgās regulas projektā un Apstrīdētajā regulā atkārtoja risinājumu, kas pieņemts Pagaidu regulas stadijā, pamatojoties uz acīmredzamu kļūdu vērtējumā un neizpildot rūpības pienākumu.

106 Ar otro argumentu Padome apgalvo, ka pārbaudes vizītes laikā prasītāja no jauna neizskaidroja blakusproduktu problēmu un arī neparādīja to rēķinus.

106 Pirmās instances tiesa apgalvo, ka otro argumentu nevar pieņemt, jo tas attiecas uz faktiem pirms Pagaidu regulas un tād faktiem, kas pastāvēja pirms minētās regulas. Pat tad, ja apgalvojums, ka prasītāja pārbaudes vizītes laikā no jauna neizskaidroja problēmu un neparādīja blakusproduktu pārdošanas rēķinus, ir patiess — ko prasītāja stingri noliedz —, tas tomēr Pagaidu regulas stadijā neliedza Komisijai atzīt blakusproduktu pastāvēšanu un tirdzniecību un nekādā ziņā neizskaidro to, kādēļ Apstrīdētajā lēmumā blakusprodukti ir aplūkoti tāpat kā šajā stadijā.

107 Pakārtoti, Pirmās instances tiesa norāda, ka, pat pieņemot, — kā apgalvo Padome — ka prasītāja pārbaudes vizītes stadijā neiesniedza papildu pierādījumus, tas notika tikai tāpēc, ka Komisijas izturēšanās šīs vizītes laikā ļāva tai domāt, ka tās atskaitīšanas prasība ir pieņemta un šajā sakarā nav radušās problēmas (skat. šī sprieduma 85. punktu). Pirmās instances tiesa uzskata — un lietas dalībnieki to nav apstrīdējuši tiesas sēdē —, ka, ja Komisija būtu darījusi zināmas pretrunas starp skaitļiem, kas minēti 2002. gada 18. novembra faksā, un to, kā tā saprata prasītājas atbildes, būtu notikusi diskusija starp lietas dalībniekiem, un blakusproduktu jautājums būtu ticis noskaidrots.

- 108 Pirmās instances tiesa norāda, ka tā nekādā ziņā nav konstatējusi, ka Komisijai bija jāveic “pārbaude visos virzienos”. Ir runa tikai par secinājumu izdarīšanu no pienākumiem, kas ir atgādināti šī sprieduma 63. un 64. punktā, saskaņā ar kuriem iestādei, kam — kā šajā lietā — ir plaša rīcības brīvība, ir rūpīgi un neatkarīgi jāpārbauda visi apstākļi, kas attiecas uz attiecīgo lietu, un jānovērtē lietas materiāli ar vajadzīgo rūpību, lai varētu uzskatīt, ka parastā vērtība ir noteikta saprātīgi. No šiem pienākumiem izriet, ka, izņemot nesadarbošanos Pamatregulas 18. panta nozīmē — kas šajā gadījumā nav noticis —, iestādēm ir skaidri jāinformē attiecīgais dalībnieks, ja tās saprātīgi nevar pietiekami spriest par jautājumu, kas tomēr tieši attiecas uz parastās vērtības noteikšanu. Šis pienākums atspoguļo Pamatregulas 6. panta 8. punktā paredzēto pienākumu, cik iespējams pārbaudīt ieinteresēto personu sniegtās informācijas precizitāti, uz kuru ir balstīti iestāžu secinājumi.
- 109 Trešajam Padomes izvirzītajam argumentam ir divas daļas. Pirmkārt, tā apgalvo, ka prasītājas sniegtā informācija ir pretēja iepriekš iesniegtajai informācijai, otrkārt, tā ir iesniegta pēc termiņa beigām vai neizmantojamā valodā.
- 110 Attiecībā uz apgalvojumu par pretrunām Pirmās instances tiesa uzskata, ka tas nav pamatots turpmāk minēto iemeslu dēļ.
- 111 Vispirms šo apgalvojumu Padome izteica vienīgi, lai iebilstu pret prasītājas iesniegtajiem pierādījumiem. Tā nekādā ziņā nav šīs iestādes iespēja pamatot tās izvēlēto galīgo blakusproduktu jautājuma risinājumu. Risinājumu, kas Pagaidu regulas stadijā bija balstīts uz acimredzamas kļūdas vērtējumā un uz lietas rūpīgas pārbaudes neveikšanas, nevar saglabāt Galīgās regulas stadijā ar pamatojumu, ka prasītājas vēlāk iesniegtie pierādījumi ietver pretrunas. Šis arguments pamato

Padomes pieņemto galīgo pieeju tādā pašā mērā, kā divi pirmie šajā spriedumā pārbaudītie argumenti.

- 112 Turklāt nav pierādīts, ka pastāvētu Padomes norādītās pretrunas, uz kurām tā atsaucas savā iebildumu rakstā.
- 113 Tāpat arī tas, ka prasītāja norādīja, ka “blakusproduktu ražošanas izmaksas nav nodalāmas no para-krezola ražošanas izmaksām”, un prasīja, “lai īpašās ar blakusproduktu ražošanu saistītās izmaksas tiktu atskaitītas no para-krezola ražošanas izmaksām”, vai tas, ka prasītāja šaubījās par ražīguma vai tirgus vērtības metodes izmantošanu, nebija īsti pretruna prasītājas secīgajos priekšlikumos. Pretruna, ja tāda tiešām pastāv, ir starp prasītājas prasībām un to, kā Komisija to saprata Pagaidu regulas stadijā. Tāpat šķiet, ka tā izriet no tā, ka Komisija un Padome šauri vadās pēc metodes, saskaņā ar kuru tiek ņemtas vērā blakusproduktu izmaksas un kura ir minēta šī sprieduma 77. un 78. punktā. Tomēr Pirmās instances tiesa apgalvo, ka Pamatregulas 2. panta 5. punktā nav noteikti īpaši ierobežojumi attiecībā uz metodi, kas izmantojama izmaksu novērtēšanai un to izmantošanai grāmatvedībā, ja tiek ievēroti attiecīgajā valstī vispārpieņemtie grāmatvedības principi.
- 114 Attiecībā uz Padomes atsaukšanos uz to, ka prasītāja informāciju iesniedza ar nokavējumu un tā nav pārbaudāma gan termiņu, gan valodas dēļ, tas tomēr nepamato, kāpēc Apstrīdētās regulas stadijā ir saglabāts sākotnējais risinājums, kurš bija balstīts uz acīmredzamas kļūdas vērtējumā un rūpīgas lietas materiālu pārbaudes neveikšanas.
- 115 Turklāt Pirmās instances tiesa uzskata, ka šis apgalvojums nav pamatots.

- 116 Pirmkārt, attiecībā uz to, ka prasītājas 2002. gada 18. novembrī sniegtā informācija par blakusproduktiem, uz ko Komisija atsaucas savā 2003. gada 25. augusta faksā, ir novēlota, Pirmās instances tiesa norāda, ka tiesas sēdē Padome uz to neatsaucās.
- 117 Tomēr Komisijas viedoklis Galīgās regulas projektā un Padomes viedoklis Apstrīdētajā regulā ir īpaši pamatots ar norādīto nokavējumu.
- 118 Ir skaidrs, ka, pirmkārt, 2002. gada 18. novembra fakss patiešām ir ienācis dažas dienas pēc atbildes uz antidempinga aptaujas lapu iesniegšanai paredzētā termiņa, tomēr Komisija to saņēma septiņas dienas pirms pārbaudes vizītes sākuma. Otrkārt, šis fakss ir atbilde uz Komisijas 2002. gada 15. novembra faksu, kas tieši aicina prasītāju ziņot par visām kļūdām, kas konstatētas, sagatavojot pārbaudes vizīti. Visbeidzot, ir skaidrs, ka Komisija attiecīgajā laikā ņēma vērā 2002. gada 18. novembra faksu. Tādējādi Komisija ir vienīgi izmantojusi iespēju, kas ir atzīta šī sprieduma 67. punktā minētajā judikatūrā, ņemt vērā ar nokavējumu iesniegtu informāciju. Šādos apstākļos Komisija nevarēja saprātīgi apgalvot, pamatojot atteikumu vēlreiz pārbaudīt blakusproduktu jautājumu, — kā tā tomēr ir darījusi 2003. gada 25. augusta faksā — ka 2002. gada 18. novembra fakss ir saņemts ar nokavējumu.
- 119 Otrkārt, attiecībā uz Komisijas 2003. gada 25. augusta faksā minēto prasības atskaitīt blakusproduktu tirgus vērtību nokavējumu, kas, pēc Komisijas uzskata, izteikts tikai 2003. gada 22. aprīlī, tātad pēc Pagaidu regulas pieņemšanas, Pirmās instances tiesa uzskata, ka, lai gan prasītāja atbildēs uz antidempinga aptaujas lapu varēja izteikties precīzāk, tomēr prasība atskaitīt blakusproduktu izmaksas skaidri izriet no 2002. gada 18. novembra faksā, kurā, kā jau minēts šī sprieduma 73. punktā, ir

prasība para-krezola ražošanas izmaksas izmeklēšanas periodā noteikt [konfidenciāli] CNY apmērā un nevis [konfidenciāli] CNY, proti, samazinot par konfidenciāli] CNY, ko, pēc prasītājas uzskatiem, veido blakusproduktu ražošanas izmaksas izmeklēšanas laikposmā. Pirmās instances tiesa tāvad uzskata, ka šīs lietas īpašajos apstākļos Komisija un Padome nevar pārņemt prasītājam, ka tā ir nosūtījusi papildu informāciju, jo prasītāja tikai Pagaidu regulas stadijā tika informēta, ka Komisija nav sapratusi tās atskaitīšanas prasību. Tādējādi prasītāja varēja iesniegt šādu informāciju pēc šīs regulas pieņemšanas, pamatojot savu prasību atskaitīt blakusproduktu izmaksas, it īpaši tās 2003. gada 22. aprīļa vēstulē, kā rezultātā Komisijai no jauna jāveic rūpīga pārbaude, tai skaitā arī papildu pārbaudes, ja tādas ir nepieciešamas. Ņemot vērā šīs lietas īpašos apstākļus, paužot pretēju viedokli, antidempinga procedūras daļai, kas notikusi pēc Pagaidu regulas, zustu jēga un lietderīgā iedarbība.

- 120 Padomes apgalvojums, ka noteikti dokumenti — būtībā grāmatvedības dokumenti, ko prasītāja iesniedza 2003. gada 23. un 25. jūlijā — bija iesniegti vienīgi ķīniešu valodā, arī ir jānoraida šādu iemeslu dēļ. Pat neatkarīgi no tā, kam bija pienākums iztulkot dokumentus, ir jāņem vērā, ka šīs lietas kontekstā Komisijai kā izmeklētājai iestādei, ņemot vērā prasītājas 2003. gada 22. aprīļa Pagaidu regulas komentārus, nekavējoties bija jāveic pilnīga un rūpīga pārbaude, kā šajā regulā regulēts blakusproduktu jautājums. Kaut arī Komisija varēja prasīt, lai prasītāja pievieno iesniegtajiem dokumentiem tulkojumu, uzskatot, ka tai ir šāds pienākums. Komisija tomēr nav izrādījusi nekādu šādas atkārtotas pārbaudes iniciatīvu. Prasītāja nosūtīja Komisijai dokumentus, ko tā nebija prasījusi. Padome un Komisija tāvad nevarēja Pirmās instances tiesā norādīt uz tulkojuma neesamību, lai pamatotu atteikumu pārbaudīt dokumentus, ko prasītāja iesniedza pēc Pagaidu regulas, turklāt 2003. gada 25. augusta faksā Komisija neminēja šo iemeslu.

121 Ceturtais Padomes izvirzītais arguments ir balstīts uz to, ka uz vietas iegūtajos dokumentos bija norādīts, ka blakusproduktu izmaksas ir tieši sadalītas pa minētajiem blakusproduktiem. Pārbaudes vizītes laikā Komisijai no jauna ir iesniegti četri dokumenti, uz kuriem var attiecināt šo argumentu. Tas attiecas, pirmkārt, uz dokumentu ar nosaukumu “*Shandong Reipu Bio-chemicals Ltd* ražošanas izmaksu aprēķinu tabula” (*Product cost calculation table of Shandong Reipu Bio-chemicals Ltd*), kas iekļauta prasības pieteikuma A19. pielikumā (turpmāk tekstā — “dokuments A19”), otrkārt, uz dokumentu ar nosaukumu “Ražošanas izmaksas — Izmeklēšanas periodi” (*Cost of production IP*), kas iekļauts prasības pieteikuma A20. pielikumā (turpmāk tekstā — “dokuments A20”), treškārt, uz dokumentu ar nosaukumu “Para-krezola gatavo produktu reģistrs” (*Ledger of finished products for paracresol*), kas iekļauts prasības pieteikuma A21. pielikumā (turpmāk tekstā — “dokuments A21”), un, ceturtkārt, uz dokumentu ar nosaukumu “Produktu izmaksu statistika izmeklēšanas laikposmā” (*Cost statistics of products concerned during the investigation period*), kas iekļauts prasības pieteikuma A22. pielikumā (turpmāk tekstā — “dokuments A22”). Visi šie dokumenti ir skaitļu tabulas.

122 Attiecībā uz dokumentu A19 ir jākonstatē, ka Komisijas izteiktie iebildumi šajā sakarā, kurus Padome atkārtoti iebildumu rakstā, nepaskaidro, kāpēc Komisija uzskatīja, ka šis dokuments norāda, ka blakusproduktu izmaksas bija tieši sadalītas pa blakusproduktiem. Šajā sakarā jānorāda, ka uzreiz pēc iebildumu rakstā izteiktajiem iebildumiem Padome piebilst, ka, “lai noskaidrotu blakusproduktu jautājumu un noteiktu, kā rīkoties Komisijas ierēdņiem, kas veica izmeklēšanu, prasītājai jautāja, [...] vai tā tieši sadala izmaksas, kas saistītas ar ražīgumu”. Tikai, “ņemot vērā [prasītājas] atbildi, Komisija secināja, ka visas dokumentā A19 norādītās

izmaksas attiecas tikai uz attiecīgo produktu un ka jebkurā gadījumā nav iemesla samazināt summas, kas norādītas kā para-krezola ražošanas izmaksas”.

123 Tātad šķiet, ka Komisija to, ka blakusproduktu izmaksas ir tieši sadalītas, nav secinājusi no dokumenta A19, bet šis secinājums ir izdarīts tikai no tā, kā Komisija saprata prasītājas atbildi uz šajā sakarā uzdoto jautājumu.

124 Attiecībā uz dokumentiem A20 un A21 no Padomes iebildumu raksta skaidri izriet, ka Komisija tos nav ne prasījusi, ne pārbaudījusi, lai atbildētu uz jautājumu par blakusproduktiem.

125 Attiecībā uz dokumentu A22 Padome pati iebildumu rakstā apgalvo, ka Komisija “nav minējusi šo īpaši sagatavoto dokumentu, secinot, ka izmaksas, kas saistītas ar blakusproduktiem, jau ir sadalītas pa šiem blakusproduktiem”.

126 Vispārīgi, kā ir izklāstīts šī sprieduma 83. punktā, Padome, aprakstot pārbaudes vizītes norisi, apgalvo, ka Komisija zaudēja interesi par četriem minētajiem dokumentiem tiklīdz tā uzskatīja, ka ir saņēmusi no prasītājas apstiprinājumu blakusproduktu izmaksu tiešai sadalīšanai.

- 127 No iepriekš minētā izriet, ka nav pamatots Komisijas apgalvojums — kas pausts tiesas sēdē 2003. gada 19. maijā un Apstrīdētās regulas 12. apsvērumā —, saskaņā ar kuru no pārbaudes vizītes laikā iesniegtajiem dokumentiem izriet, ka blakusproduktu izmaksas nav jāatskaita.
- 128 Galu galā Padomes minēto četrus argumentus pārbaudes rezultātā jāsecina, ka Komisija, vēlāk — Padome, nepamatoti atteicās pēc Pagaidu regulas pieņemšanas no jauna rūpīgi pārbaudīt, vai blakusproduktu izmaksas šajā stadijā ir aplūkotas pienācīgi, un Apstrīdētajā regulā saglabāja Pagaidu regulas stadijā pieļautās acīmredzamas kļūdas vērtējumā un rūpīgas pārbaudes pienākuma neizpildes sekas.
- 129 Pirmās instances tiesa precizē, ka nevar apgalvot, ka Padomei bija šajā gadījumā jāveic prasītājas lūgtais atskaitījums, ņemot vērā tikai tās īsi pirms Pagaidu regulas pieņemšanas iesniegto informāciju. Pirmās instances tiesa nevar iepriekš spriest par to, pie kāda risinājuma novedīs jauna rūpīga pārbaude. Vēl jo vairāk nevar apgalvot, ka šī informācija bija pilnībā kvalitatīva un to varēja pieņemt bez pārbaudes, bet ir jāuzskata, ka, ievērojot šīs lietas īpašos apstākļus un ņemot vērā šo informāciju, Komisijai un Padomei bija jāsaprot, ka Pagaidu regulas stadijā izdarītie secinājumi bija sasteigti un ka tai ir nepieciešams, ņemot vērā rūpīgas pārbaudes pienākumu un lai saprātīgi aprēķinātu parasto vērtību, no jauna rūpīgi pārbaudīt blakusproduktu jautājumu.
- 130 No visa iepriekš minētā izriet, ka, ņemot vērā īpašos lietas apstākļus, Komisija un Padome ne pirms, ne pēc Pagaidu regulas pieņemšanas nav izpildījušas pienākumu,

kas minēts šī sprieduma 64. punktā minētajā judikatūrā, — ņemt vērā visus atbilstošos apstākļus un novērtēt lietas materiālus ar visu vajadzīgo rūpību, lai varētu uzskatīt, ka parastā vērtība ir noteikta saprātīgi.

- 131 Tātad Apstrīdētā regula ir jāatceļ daļā, kas attiecas uz prasītāju, bet Pirmās instances tiesai par otro un trešo atcelšanas pamatu nav jālemj un nav arī jāapmierina prasītājas prasība Komisijai izsniegt aprēķinus, ar ko ir pamatots šīs iestādes vērtējums par Kopienu rūpniecībai nodarīto kaitējumu.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 132 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā Padomei spriedums ir nelabvēlīgs, tai jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus prasītāji saskaņā ar tās prasījumiem.
- 133 Atbilstoši tā paša reglamenta 87. panta 4. punkta pirmajai daļai, iestādes, kas iestājušās prāvā, sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas. Turklāt atbilstoši Reglamenta 87. panta 4. punkta trešajai daļai Pirmās instances tiesa var nolemt, ka personām, kas iestājušās lietā un kas minētas šīs tiesību normas otrajā daļā, savi tiesāšanās izdevumi jāsedz pašām. Komisija un *DKL*, personas, kas iestājušās lietā Padomes atbalstam, sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.

Ar šādu pamatojumu

PIRMĀS INSTANCES TIESA (piektā palāta)

nospriež:

- 1) **atcelt Padomes 2003. gada 11. septembra Regulu (EK) Nr. 1656/2003, ar ko nosaka galīgo antidempinga maksājumu un to, ka galīgi iekasējams pagaidu maksājums, kas noteikts Ķīnas Tautas Republikas izcelsmes para-krezola ievadumiem, daļā, kas attiecas uz prasītāju;**
- 2) **Padome sedz savus tiesāšanās izdevumus, kā arī atlīdzina prasītājas tiesāšanās izdevumus;**
- 3) **Komisija un *Degussa Knottingley Ltd* sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.**

Vilaras

Martins Ribeiro

Jūrimāe

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2006. gada 13. jūlijā.

Sekretārs

Priekšsēdētājs

E. Coulon

M. Vilaras